

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 323/2012
14.02.2013. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Вере Пешић и Олге Ђуричић, чланова већа, са саветником суда Горданом Богдановић, као записничарем, одлучујући о захтеву Комисије за заштиту конкуренције Републике Србије, Београд, за преиспитивање судске одлуке - пресуде Управног суда 1У 2553/12 од 10.05.2012. године, уз учешће противних странака: Р. доо П. за п., у. и с. т. и з. Б., кога заступају пуномоћници Г.Д., А.Д. и П.А., адвокати из Б.; Р.Р. доо Б., кога заступа пуномоћник С.П., адвокат из Б.; Ј.-ф. доо Б.; V. ad Б., кога заступају пуномоћници Н.А., С.А. и А.А., адвокати из Б.; F. доо Б., кога заступа пуномоћник Н.А., адвокат из Б.; Н. ad В., и G. ad Б., које заступа заједнички пуномоћник Б.Б., адвокат из П.; FHI Z. ad Л., које заступа пуномоћник С.Д., адвокат из Б.; S. доо Б., кога заступа пуномоћник Ц.М., адвокат из Б.; V. ad Х.к.Б., и J. ad из З., у предмету заштите конкуренције, у нејавној седници већа одржаној дана 14.02.2013. године, донео је

П Р Е С У Д У

Захтев се ОДБИЈА.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим диспозитива, уважене су тужбе тужилаца: V., Р., Р.Р., Ј.-ф., V., F., Н., G., Z.-а., S. и J. и поништено решење Комисије за заштиту конкуренције Републике Србије број 4/0-02-56/2012-06 веза: 4/09-02-655/2011 од 26.01.2012. године. Ставом другим диспозитива побијане пресуде одбијени су захтеви тужилаца Н. ad В., G. ad Б., FHI Z.-а. ad Л., Р.Р. доо Б. и Р. доо за накнаду трошкова спора.

Поништеним решењем Комисије за заштиту конкуренције, између осталог, одређене су мере заштите конкуренције наведеним привредним друштвима у облику обавезе плаћања новчаног износа у висини од 2% односно 1,8% од укупног годишњег прихода оствареног у 2007. години, на начин означен у диспозитиву решења, због тога што су закључили и извршили забрањени споразум утврђен правноснажним решењем Комисије за заштиту конкуренције број 4/0-01-105/08-125 од 12.12.2008. године. Такође, наложено је свим наведеним привредним друштвима означеним у диспозитиву решења да изврше меру заштите конкуренције уплатом новчаног износа на начин и у износима означеним у диспозитиву оспореног решења, у року од четири месеца од дана пријема истог, под претњом принудног извршења. У захтеву за преиспитивање судске одлуке и допуни захтева достављеној суду дана 27.08.2012. године, подносилац истиче да је побијана пресуда незаконита због повреде процесних одредаба Закона о заштити конкуренције и повреде правила Закона о управним споровима. Сматра да је Управни суд морао да одржи усмену јавну расправу због сложености спора, како би утврдио чињенично стање и основаност навода тужилаца. Указује да је побијана пресуда донета применом члана 40. Закона о управним споровима, сагласно члану 42. став 1. истог закона, који прописује више могућности, па је Управни суд морао да образложи свој став да предмет не врати надлежном органу на поновно одлучивање односно да не постоји потреба за доношење новог управног акта. Такође, истиче да је у образложењу побијане пресуде наведено да утврђено чињенично стање не пружа поуздан основ да суд реши управну ствар у спору пуне јурисдикције, па је нејасно како је то исто чињенично стање постало поуздан основ за доношење пресуде. По мишљењу подносиоца, суд је морао да донесе своју одлуку у складу са чланом 2. и 34. Закона о управним споровима, на основу закона и на подлози чињеница утврђених на усменој јавној расправи. Наглашава да изрека побијане пресуде садржи грешку од значаја за прецизно и правилно означавање поништеног управног акта, јер је као веза означено решење под бројем 4/09-02-655/2011 од 26.01.2012. године, уместо 4/0-02-655/2011 од 26.01.2012. године. Предлаже да Врховни касациони суд уважи захтев и преиначи побијану пресуду тако што ће одбити тужбе или укине побијану пресуду и предмет врати на поновно одлучивање.

Противне странке: Р. доо Б., Р.Р. доо Б., Ј.-ф. доо Б., F. доо Б., Н. ad В., G. ad Б., FHI Z. ad Л. и S. доо Б., у одговору на захтев истичу да су наводи захтева неосновани и предлажу да суд исти одбије.

Противне странке V. ad Х.к.Б. и J. ad З., нису доставиле одговор на захтев иако је исти, према доставницима у списима, вредно врћен њиховим пуномоћницима.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према образложењу побијане пресуде, донета је одлука као у диспозитиву исте јер је Управни суд нашао да при доношењу оспореног решења није било места примени одредаба Закона о заштити конкуренције ("Сл. гласник РС" 51/2009) и одређивању мера заштите конкуренције са налогом уплате одговарајућих новчаних износа. Ово стога што је правноснажно решење Комисије за заштиту конкуренције број 4/0-01-105/08-125 од 12.12.2008. године, којим је утврђена повреда конкуренције, донето применом ранијег Закона о заштити конкуренције ("Сл. гласник РС" 79/05), па како прекршајни поступак по том закону није био завршен до 01.11.2009. године, када је почео да се примењује нови закон, Управни суд је оценио да се поступак окончава по пропису на основу кога је и започет, сагласно члану 74. Закона о заштити конкуренције ("Сл. гласник РС" 51/09). Поред тога, мера заштите конкуренције по одредбама члана 68. став 3. овог закона не би се могла одредити ни наплатити протеком три године од дана извршења радње или пропуштања рока, имајући у виду време извршења радње – 2008. година, јер је и тај рок у конкретном случају за тужиоце истекао.

Оцењујући законитост побијане пресуде Врховни касациони суд налази да је правилно Управни суд нашао да је оспореним решењем повређен закон на штету тужилаца, а са разлога из образложења побијане пресуде, као и због тога што је на правну ситуацију насталу за време важења ранијег Закона о заштити конкуренције ("Сл. гласник РС" 79/05), примењен нови Закон о заштити конкуренције ("Сл. гласник РС" 51/09), и поред тога што је чланом 74. тог закона прописано да се на поступке који су започети до дана почетка примене овог закона примењују прописи по којима су започети. Међу странкама у управном спору није спорно да су уговори, за које је Комисија за заштиту конкуренције нашао да су забрањени споразуми, тужиоци закључили у току 2008. године и да је наведена комисија дана 06.02.2009. године поднела захтев за покретање прекршајног поступка, који је правноснажно окончан ослобађајућом пресудом Прекршајног суда у Београду 36-Пр.бр.330464/10 од 25.03.2010. године. Како је Закон о заштити конкуренције ("Сл. гласник РС" 51/09) у примени од 01.11.2009. године, Врховни касациони суд налази да примена тог закона у овом случају није могућа, јер доводи до повреде уставног принципа забране повратног дејства закона и других општих аката. У члану 197. став 1. Устава Републике Србије ("Сл. гласник РС" 98/06) је прописано да закони и сви други општи акти не могу имати повратно дејство. Став 2. истог члана прописује да изузетно, само поједине одредбе закона могу имати повратно дејство, ако то налаже општи интерес утврђен при доношењу закона, а став 3. истог члана да одредба кривичног закона може имати повратно дејство само ако је блажа за учиниоца кривичног дела. Како Закон о заштити конкуренције ("Сл. гласник РС" 51/09) у прелазним и завршним одредбама није прописао да нека одредба тог закона има повратно дејство, а забрањени споразум је настао у 2008. години и прекршајни поступак је започет подношењем захтева за покретање прекршајног поступка дана 06.02.2009. године за време важења ранијег закона, Врховни касациони суд налази да су одредбе тог закона меродавне у овој правној ствари.

Врховни касациони суд је ценио наводе захтева да је због сложености спора Управни суд морао да одржи јавну расправу, или да изнесе аргументоване разлоге због којих њено одржавање није потребно, па је нашао да су неосновани. Ово стога што се из образложења побијане пресуде види да је, позивајући се на одредбу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, Управни суд нашао да су се стекли услови за одлучивање без одржавања усмене расправе, јер је спор такав да не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања. Из списка произлази да је у управном поступку утврђено време закључења спорних уговора – забрањених споразума, као и датум подношења захтева за покретање прекршајног поступка окончаног правноснажним прекршајном пресудом. Како ове околности нису спорне међу странкама, а представљају одлучујуће чињенице за решавање, Врховни касациони суд налази да је правилан став Управног суда да одржавање јавне расправе није било неопходно у овој управној ствари.

Врховни касациони суд је ценио и наводе захтева да је Управни суд уважио тужбе и поништио оспорено решење, а да у образложењу побијане пресуде није дао разлоге за свој став да предмет не врати надлежном органу на поновно одлучивање, па је нашао да су ти наводи неосновани. Ово са разлога што је побијана пресуда донета у спору ограничене јурисдикције применом члана 40. став 2. а сагласно члану 42. став 1. Закона о управним споровима, којим је прописано да ако се тужба уважава, суд пресудом поништава оспорени управни акт у целини или делимично и враћа предмет надлежном органу на поновно одлучивање, осим ако у тој ствари нови акт није потребан. Имајући у виду наведену законску одредбу и чињеницу да је међу странкама било спорно правно питање, које је Управни суд побијаном пресудом решио, и у образложењу пресуде дао довољно јасне чињеничне и правне разлоге за донету одлуку, Врховни касациони суд налази да ти разлози јасно указују да доношење новог акта од стране надлежног органа није ни потребно ни правно могуће.

Цењени су и наводи захтева да изрека побијане пресуде садржи грешку од значаја за прецизно и правилно означавање поништеног управног акта, јер је као веза означено решење под бројем 4/09-02-655/2011 од 26.01.2012. године, уместо 4/0-02-655/2011 од 26.01.2012. године, па је Врховни касациони суд нашао да су ти наводи основани, али да нису од утицаја на законитост побијане пресуде. Одредбом члана 362. Закона о парничном поступку ("Сл. гласник РС" 72/11), на чију сходну примену упућује члан 74. Закона о управним споровима, прописан је начин исправљања грешке у именима и бројевима и друге

Очигледне грешке у писању и рачунању, па грешка у броју решења настала додавањем броја 3, представља очигледну омашку која не утиче на законитост побијане пресуде.

Са изнетих разлога, налазећи да наводи захтева не могу довести до другачије одлуке суда по поднетом захтеву, Врховни касациони суд је на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 14.02.2013. године, Узп 323/2012

Записничар,

Гордана Богдановић,с.р.

Председник већа - судија,

Снежана Живковић,с.р.